

EINES

Daniel Faura

PRESIDENT DEL COL·LEGI DE CENSORS JURATS DE COMPTES DE CATALUNYA

“Hi ha menys frau amb els balanços auditats”ANNA PINTER
BARCELONA

Daniel Faura és president del Col·legi de Censors Jurats de Comptes de Catalunya. L'organisme, que es va crear l'any 1931 a imitació dels que hi havia al Regne Unit des del segle XIX, va ser el primer de l'Estat espanyol. Aviat, però, va ser aniquilat amb la dictadura i no es va poder recuperar fins a l'any 1995. Faura, que és al seu capdavant des de fa uns anys, analitza els reptes que té aquesta professió i els recents canvis normatius que han vingut marcats des d'Europa. Per posar-nos en context, a Catalunya hi ha 1.540 col·legiats, una quarta part de tot l'Estat, i es fan 60.000 informes d'auditoria, uns 14.500 són a Catalunya.

Cada cop hi ha menys auditors que fan els seus informes de manera individual i passen a firmes auditores. Per què?

En el sector hi conviuen firmes de dimensions molt variades. Des de les quatre grans, conegudes en el seu terme anglès com les Big Four (Ernst & Young, PricewaterhouseCoopers, KPMG, Deloitte), a mitjanes, petites i auditors individuals. Aquest últim perfil és cada cop menys habitual perquè la tasca d'auditoria ha anat guanyant en complexitat i resulta difícil ser especialista en tots els àmbits. A més, la nova normativa fa més complicat poder desenvolupar la feina sol. Hi ha també una tendència imparable de fusions entre empreses petites perquè per poder fer front a les exigèn-

Daniel Faura, president del Col·legi de Censors Jurats de Comptes de Catalunya. ARXIU

La fusió de firmes mitjanes en el sector és vital per respondre a la tecnologia

cies d'inversió en tecnologia, cal més massa crítica.

Després de la crisi, la Comissió Europea va crear el llibre verd de l'auditoria amb la pretensió de millorar la independència de l'auditor, i alhora afavorir les empreses més petites. S'estan assolint aquestes fites?

A poc a poc estan entrant més firmes auditores. I sí que hi han influït mesures com la coauditoria, mitjançant la qual s'obliga a contractar una

firma diferent de la tradicional que afavoreixi l'entrada en escena de més actors. Ara bé, amb l'adaptació que ha fet el govern espanyol del llibre verd, no està sent tan efectiu com ens agradaria. Tot i això, s'han fet molts avenços quant a la independència professional. Des de l'any 2015 les auditories tenen limitades un percentatge de feines que no siguin auditar pròpiament a una mateixa empresa, a més s'han establert serveis prohibits com són els fiscals. Sembla mentida que en el decàleg de limitacions s'hagi hagut d'escruiure: "Un auditor no pot fer la comptabilitat de l'empresa que audita."

En quins casos és obligatòria l'auditoria?

En el de les entitats d'interès públic, que en són al voltant de 1.800 a tot l'Estat i que incorpora les empreses coti-

zades, les que tenen algun tipus de regulació com seria el sector financer, les assegurances o plans de pensions i les que facturem més de 2.000 milions d'euros i tenen més de 4.000 treballadors, siguin del sector que siguin. Però, a més a més, resulta que hi ha 20.000 auditories voluntàries d'empreses que no hi estan obligades.

Quins creu que són els principals beneficis perquè una empresa, que no hi està obligada, decideixi auditar-se?

Només pel fet que s'hagi de qüestionar el que fa per poder explicar-ho a un tercer, ja té valor. A més, una empresa auditada dona una informació amb un plus de versemblança, en la mesura que un tercer que no està vinculat a l'empresa ho ha donat per bo. Així mateix, afegeix fiabilitat i confiança a la informació.

Els actius de l'empresa estaran protegits si tenen una fiabilitat externa. I també perquè el servei va més enllà de la relació entre proveïdor de serveis i client. És un treball que afecta l'interès públic ja que un informe de l'auditor implica tots els actors vinculats a l'empresa (clients, proveïdors, banca, comunitat, etc.). Cada cop més veiem que la comunicació no financera és una eina molt vinculada a la transparència.

L'auditor és una figura clau per a la detecció del frau a les empreses?

L'objectiu de l'auditoria no és detectar el frau. Per buscar el frau hi ha tècniques molt més acurades, però hi ha estudis que demostren que a les

Hi ha 20.000

auditories

voluntàries

d'empreses que no hi estan obligades

empreses que tenen els seus balanços auditats el frau és menor. Som com un radar de control. Si fem un símil a la circulació, els radars no detecten tots els infractors, però els preveuen.

Vostès reclamen que se'ls permeti auditar també el sector públic. Ara no hi està obligat?

El sector públic no està obligat a auditar-se de manera independent. L'Ajuntament de Barcelona, per exemple, ho fa des dels anys 90 de manera voluntària. Ara bé, des de l'abril passat es va aprovar un decret llei que obliga els ajuntaments a auditar-se mitjançant un òrgan intern. Tot i que hauran de contractar empreses externes perquè no tindran prou recursos per fer la feina, el responsable final del control és l'interventor, que no deixa de ser un òrgan intern. Creiem que el decret podria ser millorable. A nosaltres ens hauria agradat més la fórmula britànica, amb un organisme independent del govern que se li assignen recursos perquè contracti firmes independents que auditin ajuntaments.